

AMB L'ANTONI TAULE A PARIS

per TERESA SOLA i VIDAL

Tot i que érem quasi-bé a finals de novembre, a la plaça del Beaubourg, a París, i llúia un sol de mitja tarda que encara escalfava. L'esplanada, moments abans quasi deserta, s'anava omplint de mica en mica de gent de tota mena, de jovent, de petits i grans. Badochs els uns, i organitzadors els altres, de tota mena de jocs de fira.

- Veguin, senyors, senyores i nens!... l'home que s'empassa el foc!

- Epl mireu el que jo faig: em travesso el braç amb aquestes agulles, i de sang ni gota... Apa, toqueu!

- Voleu veure com em traspasso el nas amb una imperdible?

Més enllà, dalt d'una cadira, un xarriaire feia la paròdia dels personatges polítics

del moment, i allà baix, un xicot molt jove feia "bic" amb molta gràcia, tot fent la competència al Marcel Marceau.

-Globus. Globus, qui me'n compra un? Prop nosaltres, un vailet bru, llarg i

Prop de nosaltres, un vailet bru, llarg i prim, pantalons negres amb elàstics, engegà tot d'una, una "casette" i es posà a ballar un tango amb tanta afició i tant ben assajat que semblava una figura que li haguessin donat corda i tingués els moviments milimetrats. La gent s'hi acostava, feia gràcia el tanguista...Gent amb paradetes de collarets de llauana asseguts per terra. Faquirs. Il.lusionistes. A l'altra banda de la plaça, un home d'uns seixanta anys, intentava pujar damunt d'un dels tubs d'orejament dels

soterranis de la plaça, que semblava més aviat la xemeneia d'un vaixell. Finalment ho aconseguí, i, brandant, amb fúria, una campana de metall, com aquell qui crida a ranxo, despotricava:

- Ei! ciutadans de París, veins dels Beaubourg! escolteu-me!! doneu mitja volta i mireu aquesta barraca de ferragots despintats i mal girbats que els dropos del nostres regidors han permès d'alçar ací dins el cor del nostre barri!! Què us sembla!! Qualsevol tenderota del "marché aux puces" és més digne que aquesta desferra que tenim al davant!!...

Així anomenava, aquell parisenc gelós dels antics costums, al "Centre Georges Pompidou i Musee National d'art moderne", que es dreça ara, al bell mig de la plaça del Beaubourg, i que des de fa quatre anys és el nucli museístic i d'activitats artístiques més important i més viu de París, i potser de tot Europa. Antoni Taulé s'ho mirava tot en silenci; amb aquells ulls petits i amb aquella rialla, que a mi, quan venia a casa a jugar amb el meu germà, tot sortint de "Can Culapi", no sé per què, pero em recordava sempre un dimoni dels "Pastorets".

Feia temps que no ens vèiem, me'l mirava de reüll, intentant endevinar el canvi que podia haver sofert en aquests deu anys. Potser el vàreig trobar menys bellugadís, més posat, però era l'ANTONI TAULE de sempre, amb aquella dolcesa una mica mandrosa en la parla i en el gest, com si a més a més de parlar, pensés a la vegada en quaranta coses diferents -que és el que deu fer-, sense perdre mai, però, el fil de la conversa.

Poc a poc, davallàrem cap a la plaça, tot i comentant les exposicions d'obra gràfica de'n Miró i la dels onze catalans que, entre d'altres, s'exhibien en aquells moments a l'esmentat "Centre".

Ens endinsàrem sense pressa, en el bullit de gent que anava i venia d'una rotllana a l'altra. L'aire escampava una flaire de castanyes torrades des de la paradeta del cantó, que convidava a fer cua per tastar-les. Mentrestant, el sol minvava i

ara entrava de biaix a la plaça, la figura d'un Arlequí, s'allargava damunt les pedres donant-li un aire quasibé in-gràvid.

S'hi estava bé, tot plegat feia molt bonic. La gent romania embadalida i contenta, i per un moment em semblà que Paris volia a tornar a ésser una festa.

Tot anant cap a casa seva, comentàrem les últimes pintures que jo havia vist d'ell, quan l'exposició de la "Gallerie Maeght" de Barcelona l'any 76.

Em parlà llarga estona del seu "laboratoire d'attente", de tot el que per ell significava, de la seva mística...Arribant, em mostrà les seves pintures; haig de dir que m'impressionaren.

"Quelle que soit l'importance de l'object de l'attente, il est toujours infiniment dépassé par le mouvement de l'attente,"

com va dir-li Maurice Blanchot.

Explorador d'un cert lloc, molt més fora de lloc, ANTONI TAULE n'ha fet des de fa uns anys el laboratori d'una eperiència.

Es tracta ben bé, de l'aventura d'un home que pinta la indentitat, el fet, la història i la llum, en una paraula: L'ESPERA.

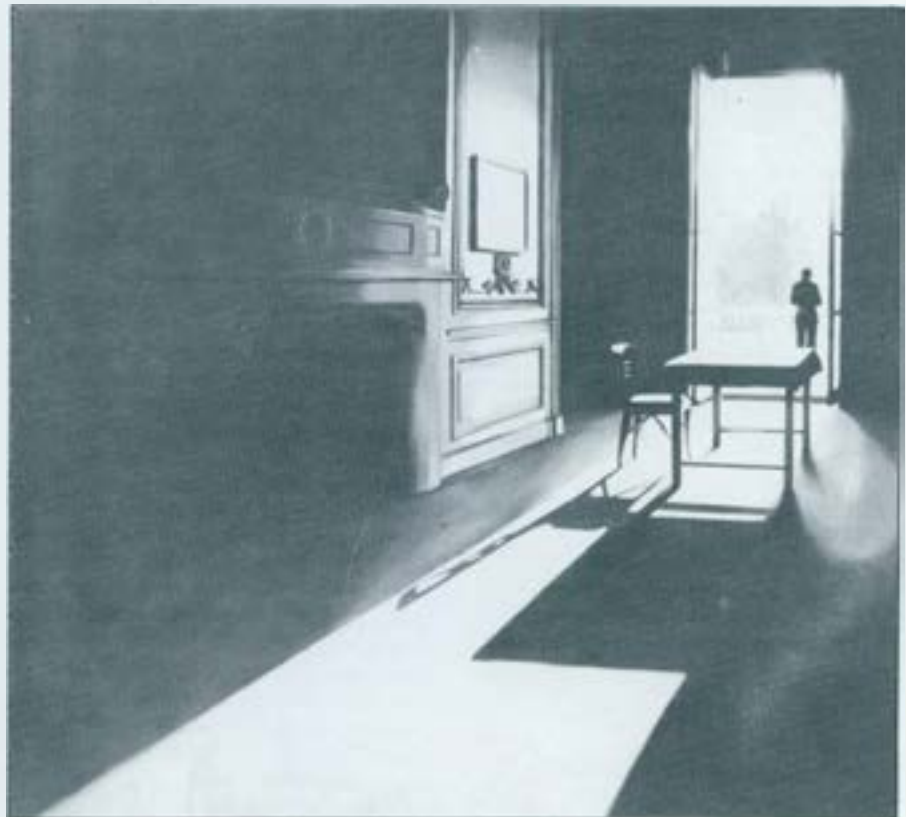
La distància, l'humor secret que l'ANTONI TAULE fa servir per a tantejar constrasts i matisos, objectes i presències, li permeten de copsar fora de tota intencionalitat moral o estètica, l'intensitat de les escenes de clars obscurs, del que és purament mental, on el decorat de fosques parets, ens explica EL LLOC, L'ESCENARI, L'ESPAI on s'esdevindrà l'escena.

En aquest ESCENARI-ESPAI on ell ens convida, hi viuen les imatges, el visiten els somnis, els que somnien desperts el descobreixen, la història hi és, expectant, suspensa. Cada ésser que hi descobrim és el retrobament del JO, amb el món ON QUELCOM ENS ESPERA.

Quan tinguem al davant nostre una pintura de l'ANTONI TAULE, adonem-nos, que la llum s'escampa i corre cap a tot el que és horitzontal, fixeu-vos bé, en el lloc on es desenvolupa l'escena: hi endevinareu vivències que havíeu oblidat, un sentireu dins de la història, adoneu-vos-en i sereu vosaltres mateixos l'ESPERA en aquest LAVORATOIRE.

Em plau transcuire de Giorgio de Chirico "Hebdomeros", el següent:

"Ell hauria volgut dir-li que trobava lletjos els paisatges, i que només li agradaven les cambres, les bones cambres on un es tanca, baixades les cortines i closes les portes; i sobretot, li agradaven també els raconets, i els sostres baixos, però de tot allò que li plaïa no en va dir res, tement no ésser comprès, i sobretot tement que no el prenguessint per boig i el lliuessin a les autoritats mèdiques del país".

Una gran cambra buida serveix de decorat a un personatge anònim en posició extàtica: S'ESPERA. La meditació el manté immòbil. Per la porta oberta del balcó que dona al jardí, la llum entra dins la sala retallant les llatges del parquet que fan espiga. Jugant amb la seva ombra, aquesta tercera persona omple la escena. Però la seva presència no retorna pas la vida a aquest ambient que ratlla el fantàstic.

Als objectes representats amb exactitud esdevenen irreals. Un estrany silenci plana dins aquesta cambra deserta.